

[Jensen-Stevns.]

omhandler Indenrigsministeriets Bemyndigelse til at ophæve lovstridige Beslutninger, der maatte være truffet af et Byraad. Saadanne Beslutninger kan Indenrigsministeren inden 6 Uger efter, at de er truffet, ved en Skrivelse til Byraadet sætte ud af Kraft. Denne Bestemmelse er i det hele overført til Lovforslaget fra den gældende Lov, og den vil der altsaa ikke være Tale om at gøre nogen Forandring i.

§ 34 handler om Indenrigsministeriets Bemyndigelse til at gøre Ansvar gældende overfor Byraadet og Byraadets Medlemmer i Anledning af Overskridelser af deres Myndighed o. s. v. Den er ligeledes overført til Lovforslaget fra den gældende Lov. Paa disse to Punkter har der ikke været nogen Uenighed mellem Indenrigsministeriet og det nedsatte Udvalg, hvori Købstadforeningens Bestyrelse, som sagt, var repræsenteret.

Lidt anderledes stiller det sig, naar vi kommer til Købstadkommunallovens § 20, den saakaldte Samtykkeparagraf. Efter den gældende Ordning udkræves Indenrigsministeriets Samtykke til en Byraadsbeslutning, naar der er Tale om Forbrug af Kommunens Kapitalformue, om Afhændelse eller Erhvervelse af fast Ejendom, om Optagelse af Laan paa større Beløb eller paa længere Tid, saa Pengene ikke kan tilbagebetales af det følgende Aars Indtægt. I det foreliggende Lovforslags § 23 er denne Samtykkeparagraf omredigeret. Paa visse Punkter er Omfanget af den blevet noget udvidet, paa andre til Gengæld noget mere begrænset. Men med Hensyn til Affattelsen af denne Paragraf har man, som det fremgaar af Motiverne og af Ministerens Fremsettelses-tale, ikke kunnet opnaa Enighed mellem Indenrigsministeriet og Købstadforeningens Bestyrelse. Der er imidlertid herved al Anledning til at fremhæve, at der ikke er nogen principiel Uenighed til Stede mellem Købstadforeningens Bestyrelse og den højtærede Indenrigsminister i saa Henseende. Man anerkender fra Købstadforeningens Side fuldt ud Nødvendigheden af Ministeriets Samtykke til disse Foranstaltninger, man anerkender fuldt ud Nødvendigheden og Ønskeligheden af Indenrigsministeriets Tilsyn med Kommunerne. Dette fremgaar tilstrækkeligt af den Formulering, som man fra Kommunalmændenes Side havde ønsket at give den heromhandlede Bestemmelse, og som blev citeret af den højtærede Minister i hans Forelæggelsestale. Det er altsaa ikke en principiel Uenighed, der her er til Stede, det Standpunkt, man har indtaget fra Kom-

munalmændenes Side, er kun dikteret af Hensigtsmæssighedsgrunde. Hvad man har villet opnaa, har ikke været en principiel Ændring af Forholdet mellem Indenrigsministeriet og Kommunerne, men det har været en Ordning, som man har anset for at være mere bekvem og mere fremmende for Sagernes Ekspedition. Naar Forholdet stiller sig saaledes, kan jeg ikke tænke mig andet end, at der paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag under dettes videre Behandling vil kunne opnaas et Resultat, som man fra alle Sider kan finde sig tilfredsstillet ved.

Det er muligt, at man i tidligere Tider har set noget anderledes paa Indenrigsministeriets Tilsynsmyndighed overfor Kommunerne, end man ser paa den i dette Øjeblik. Men de Erfaringer, man har gjort i Løbet af den sidste Tidsperiode dels her i Landet, dels og maaske endnu mere andetsteds, har tilstrækkelig vist, at Ministeriets Tilsynsmyndighed med Kommunerne har sin væsentlige Værdi ogsaa for disse. Det er jo saadan, at den sidste halve Snes Aar paa mange Maader har været en Prøvelsens Tid for Kommunestyret ogsaa her i Landet. Det var en Periode, i hvilken der blev rejst mange nye Krav og Krav, som indtrængende krævedes opfyldt. Der var da naturligvis en ikke ringe Fristelse for mange Kommunal mænd til at slaa ind paa en Reformering paa Kredit. Man vilde gerne imødekomme alle disse nye Krav, der rejstes, men det er altid en ærgerlig Ting at skulle udskrive alt for høje Skatter, og saa foreligger der selvfølgelig den Fristelse, at man i alt for stor Udstrækning kommer ind paa at tilfredsstille Kravene paa Kredit, ved Optagelse af Laan. Navnlig i Købstæderne var Tidens Pres stærkt, og for Købstædernes Vedkommende var det yderligere saaledes, at man netop paa et meget kritisk Tidspunkt skiftede Formandskab. Ikke desto mindre mener jeg at turde sige, at den danske Købstadforvaltning i det store og hele har bestaaet den Prøve, den har været underkastet i de sidste 10—15 Aar. Jeg vil ikke sige, at den alle Vegne har bestaaet Prøven med Glans, men jeg tror, jeg tør sige, at den dog i det store og hele har bestaaet den. Naar dette er Tilfældet, maa det imidlertid erkendes, at en Del af Rosen derfor tilkommer Indenrigsministeriet. Selvfølgelig tilkommer Æren for, at de danske Købstæder stadig staar saaledes, som de staar, at de er fuldt ud solidt administrerede og fuldt ud kreditværdige, først og fremmest den gode Tradition, som har været herskende i vort Købstadstyre, men i anden Række maa det erkendes, at Indenrigsministeriet har sin Del af Æren for, at Resultatet er